

KAPITEL 1

Torsdag den 16. december – fredag den 17. december

LISBETH SALANDER SKØD brillerne ned på næsetippen og missede med øjnene under solhattens skygge. Hun så kvinden i værelse 32 komme ud fra hotellets sideindgang og gå hen til en af de grøn- og hvidstribede liggestole ved poolen. Hendes blik var koncentreret rettet mod jorden foran hende, og hendes gang virkede usikker.

Salander havde kun set hende på afstand tidligere. Hun skød kvinden til at være omkring 35 år, men hun havde et udseende, som gjorde, at hun kunne være hvad som helst mellem 25 og 50 år. Hun havde brunt, skulderlangt hår, et aflangt ansigt og en moden krop som klippet ud af et postordrekatalog for dame-undertøj. Kvinden var klædt i sandaler, sort bikini og lillatonede solbriller. Hun var amerikaner og talte med sydstatsaccent. Hun havde en gul solhat, som hun smed på jorden bag liggestolen, da hun gjorde tegn til bartenderen i Ella Carmichaels bar.

Lisbeth Salander lagde sin bog i skødet og tog en slurk af glasset med kaffe, inden hun rakte ud efter cigaretpakken. Uden at dreje hovedet flyttede hun blikket ud mod horisonten. Fra sin plads på terrassen ved poolen kunne hun se et glimt af Det Caribiske Hav mellem en gruppe palmer og en rododendron henne ved muren foran hotellet. Et stykke ude var en sejlboat på vej nordpå mod Saint Lucia eller Dominica. Endnu længere ude kunne hun se konturerne af et gråt fragtskib på vej sydpå mod Guyana eller et af nabolandene. En svag brise bekæmpede formiddagsheden, men hun mærkede alligevel en sveddråbe, der langsomt løb ned mod øjenbrynet. Lisbeth Salander brød sig ikke om at ligge og stege i solen. Hun havde tilbragt dagene i så meget skygge som muligt og sad følgelig stadig plantet under

soltaget. Alligevel var hun brun som en nøddekerne. Hun var klædt i kakifarvede shorts og sort top.

Hun lyttede til de mærkelige toner fra olietønder, som strømmede ud af højttaleren ved bardisken. Hun havde aldrig været det mindste interesseret i musik og kunne ikke høre forskel på Sven-Ingvars og Nick Cave, men olietønderne fascinerede hende. Det var næsten ikke til at fatte, at man kunne stemme en olietønde, og endnu sværere var det at forstå, at tønden kunne give sådan nogle kontrollerede lyde fra sig, der ikke lød som noget andet. Hun oplevede lyden som magisk.

Hun blev pludselig irriteret og flyttede blikket tilbage til den kvinde, som netop havde fået et glas med en appelsinfarvet drink i hånden.

Det var ikke Lisbeth Salanders problem. Hun kunne bare ikke begribe, hvorfor kvinden blev. I fire nætter, lige siden parret var ankommet, havde Lisbeth Salander lyttet til den lavmælte terror, som udspillede sig i hendes naboværelse. Hun havde hørt gråd, lavmælte, ophidsede stemmer og et par gange lyden af ørefigner. Manden, som havde uddelt tæskene – Lisbeth formodede, at det var hendes mand – var i fyrrerne. Han havde glat, mørkt hår, der var redt i noget så umoderne som en midterskilning, og syntes at være i Grenada i forretningsøjemed. Hvad hans arbejde bestod i, havde Lisbeth Salander ingen anelse om, men hver morgen var manden nydeligt klædt i slips og jakke og drak kaffe i hotelbaren, inden han hankede op i sin mappe og gik ud til en taxi.

Han vendte tilbage til hotellet sent om eftermiddagen, hvor han tilbragte tiden med at bade og være sammen med sin kone ved poolen. De plejede at spise middag sammen i, hvad der forekom at være et meget afdæmpet og kærlighedsfuldt samvær. Kvinden drak muligvis et eller to glas for meget, men beruselsen havde ikke været forstyrrende eller opsigtsvækkende.

Skænderiet i naboværelset begyndte rutinemæssigt mellem ti og elleve om aftenen, cirka samtidig med at Lisbeth gik i seng med en bog om matematikkens mysterier. Det drejede sig ikke om grov vold. Så vidt Lisbeth kunne afgøre gennem væggen, var det et langtrukket, opslidende skænderi, der fandt sted.

Den foregående nat havde Lisbeth ikke kunnet modstå sin nysgerrighed og var gået ud på altanen for gennem parrets åbne altandør at høre, hvad det hele handlede om. I mere end en time var han gået frem og tilbage i værelset og havde indrømmet, at han var en usling, som ikke fortjente hende. Igen og igen havde han sagt til hende, at hun måtte synes, at han var falsk. Hver gang havde hun svaret, at det syntes hun ikke og havde forsøgt at berolige ham. Han var blevet mere og mere aggressiv, indtil han var begyndt at ruske hende. Til sidst havde hun svaret det, han gerne ville høre ... *ja, du er falsk*. Han havde med det samme grebet hendes fremtvungne erkendelse som et påskud for at angribe hende, hendes opførsel og karakter. Han havde kaldt hende for en luder, hvilket var et ord, som Lisbeth Salander uden tvivl ville have truffet sine forholdsregler imod, hvis anklagen var blevet rettet mod hende. Nu var det dog ikke tilfældet og dermed i praksis ikke hendes personlige problem, og derfor havde hun svært ved at bestemme sig for, om hun skulle eller burde gribe til handling på en eller anden måde.

Lisbeth havde forbavset lyttet til hans kværnen, som pludselig var blevet afløst af, hvad der lød som en ørefigen. Hun havde netop besluttet sig for at gå ud på hotelgangen og sparke døren til naboerne ind, da der blev stille i værelset.

Da hun kiggede undersøgende på kvinden ved poolen, noterede hun sig et svagt blå mærke på skulderen og en hudafskrabbning på hoften, men ingen opsigtsvækkende mærker.

NI MÅNEDER TIDLIGERE havde Lisbeth læst en artikel i *Popular Science*, som nogen havde glemt i Leonardo da Vinci-lufthavnen i Rom, og pludselig havde hun udviklet en ubestemt fascination for et så obskurt emne som sfærisk astronomi. Helt impulsivt havde hun aflagt universitetsboghandlen i Rom et besøg og havde købt nogle af de vigtigste afhandlinger om emnet. For at kunne forstå sfærisk astronomi havde hun dog været nødsaget til at sætte sig ind i matematikkens mere intrikate mysterier. Under sine rejser de seneste måneder havde hun ofte besøgt universitetsboghandlere for at finde flere bøger om emnet.

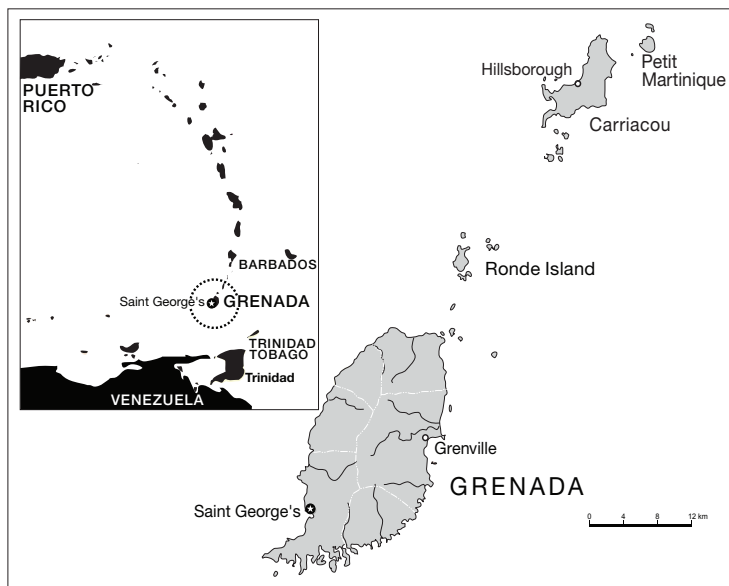
Bøgerne havde for det meste været pakket ned i hendes taske,

og studierne havde været usystematiske og uden egentligt mål, lige indtil hun var trådt ind i universitetsboghandlen i Miami og var kommet ud med *Dimensions in Mathematics* af dr. L.C. Parnault (Harvard University, 1999). Hun havde fundet bogen umiddelbart inden, hun tog ned til Florida Keys og havde påbegyndt sit ø-hop gennem Caribien.

Hun havde lagt Guadeloupe bag sig (to dage i et ubeskriveligt hul), Dominica (hyggeligt og afslappet, fem dage), Barbados (en dag på et amerikansk hotel, hvor hun havde følt sig forfærdeligt uvelkommen) og Saint Lucia (ni dage). På Saint Lucia ville hun gerne have tilbragt længere tid, hvis hun ikke var blevet uvenner med en lavpandet lokal bølge, som huserede i baren på hendes sidegadehotel. Hun havde til sidst tabt tålmodigheden og slået ham i hovedet med en mursten, tjekket ud fra hotellet og taget en færge med destination mod Saint George's, hovedstaden i Grenada. Det var et land, hun aldrig havde hørt om, før hun steg om bord på båden.

Hun var gået i land i Grenada i et tropisk øsende regnvejr ved titiden en morgen i november. Fra *The Caribbean Traveller* havde hun indhentet den oplysning, at Grenada var kendt som *Spice Island*, krydderiøen, og var en af verdens største producenter af muskat. Øen havde 120.000 indbyggere, men yderligere omkring 200.000 grenadiere havde bosat sig i USA, Canada og England, hvilket antydede noget om arbejdsmarkedet i hjemlandet. Landskabet var klippefuldt og lå omkring en udslukket vulkan, Grand Etang.

HISTORISK VAR GRENADA en af mange uanseelige forhenværende britiske kolonier. I 1795 havde Grenada vakt politisk opsigt, fordi en frigiven slave ved navn Julian Fedon var blevet inspireret af den franske revolution og havde indledt et oprør, som havde foranlediget kronen til at sende tropper, som nedhuggede, skød, hængte og lemlæstede et stort antal oprørere. Det, der havde rystet kolonimagten, var, at også en del fattige hvide havde sluttet sig til Fedons oprør uden den mindste etikette eller hensyntagen til raceskellene. Oprøret var blevet knust, men Fedon var aldrig blevet taget til fange. Han var forsvundet

op i bjergmassivet Grand Etang, hvor han havde vokset sig til en lokal legende af robinhoodske proportioner.

Omkring to hundrede år senere, i 1979, havde advokaten Maurice Bishop sat skub i en ny revolution, som ifølge guidebogen var inspireret af *the communist dictatorships in Cuba and Nicaragua*, men som Lisbeth Salander havde fået et helt andet billede af, da hun havde mødt Philip Campbell – lærer, bibliotekar og baptistprædikant – i hvis gæstehus hun havde lejet sig ind de første dage. Historien kunne sammenfattes med, at Bishop havde været en meget populær folkefører, som havde styret en gal diktator, som desuden var UFO-fantast og havde viet en del af det magre nationalbudget til at jage flyvende tallerkner. Bishop havde plæderet for økonomisk demokrati og indført landets første lovgivning for ligestilling mellem kønnene, inden han var blevet myrdet i 1983.

Efter mordet, en massakre på omkring 120 mennesker inklusive udenrigsministeren, ligestillingsministeren og nogle vigtige fagforeningsledere, havde USA invaderet landet og indført demokrati. For Grenadas vedkommende indebar det, at arbejds-

løsheden steg fra godt seks til næsten halvtreds procent, og at kokainhandlen igen blev den i særklasse vigtigste indtægtskilde. Philip Campbell havde rystet på hovedet af beskrivelsen i Lisbeths guidebog og givet hende gode råd om, hvilke personer og kvarterer hun skulle undgå efter mørkets frembrud.

I Lisbeth Salanders tilfælde var sådanne råd temmelig overflødige. Derimod havde hun helt undgået at stifte bekendtskab med Grenadas kriminalitet ved at forelske sig i Grand Anse Beach lige syd for Saint George's, en milelang og kun sparsomt befolket sandstrand, hvor hun kunne vandre i timevis uden at behøve at tale med eller overhovedet møde andre mennesker. Hun var flyttet ud til Keys, et af de få amerikanske hoteller ved Grand Anse, havde boet der i syv uger og ikke lavet meget andet end at vandre rundt på stranden og spise den lokale frugt chinups, som mindede om sure svenske stikkelsbær i smagen, og som hun var blevet umådeligt begejstret for.

Det var lavsæson og kun knap en tredjedel af værelserne på Keys Hotel var udlejede. Det eneste problem var, at både hendes fred og ro og de adspredte studier i matematik pludselig blev forstyrret af den lavmælte terror i naboværelset.

MIKAEL BLOMKVIST SATTE pegefingern på dørklokken til Lisbeth Salanders lejlighed i Lundagatan. Han forventede ikke, at hun skulle åbne, men han havde fået for vane at tage forbi hendes bopæl et par gange om måneden for at undersøge, om der var sket nogen forandringer. Da han kiggede ind ad brevsprækken, kunne han skimte en bunke reklamer. Klokkeren var lidt over ti om aftenen, og det var for mørkt til, at han kunne afgøre, hvor meget bunken var vokset siden sidst.

Et øjeblik stod han ubeslutsom på trappeopgangen, inden han frustreret drejede rundt på hælen og forlod ejendommen. Han spadserede i adstadigt tempo hjem til sin lejlighed i Bellmansgatan, tændte for kaffemaskinen og åbnede avisen foran de sene tv-nyheder. Han følte sig trist til mode og spekulerede på, hvor Lisbeth Salander mon befandt sig. Han følte en vag uro og brød for tusinde gang sin hjerne med, hvad der egentlig var sket.

I juleferien året før havde han inviteret Lisbeth Salander ud

til hytten i Sandhamn. De havde gået lange ture, hvor de havde diskuteret efterdønningerne af de dramatiske begivenheder, som de begge havde deltaget i det år, der var gået, hvor Mikael havde oplevet noget, han bagefter betragtede som en livskrise. Han var blevet dømt for bagvaskelse og havde tilbragt et par måneder i fængsel, hans karriere som journalist var ødelagt, og han var flygtet fra posten som ansvarshavende redaktør på tidsskriftet *Millennium* med halen mellem benene. Men pludselig havde alting forandret sig. En opgave med at skrive en biografi om industrilederen Henrik Vanger, hvilket han oplevede som en afsindigt vellønnet form for terapi, havde pludselig forvandlet sig til en desperat jagt på en snu og ganske ukendt seriemorder.

Under denne jagt havde han mødt Lisbeth Salander. Mikael pillede distræt ved det utydelige ar, som stranguleringsstrengen havde afsat lige under hans venstre øre. Lisbeth havde ikke bare hjulpet ham i jagten på morderen – hun havde bogstaveligt talt reddet hans liv.

Gang på gang havde hun overrumplet ham med sine mærkelige færdigheder – fotografisk hukommelse og fænomenale it-kundskaber. Mikael Blomkvist betragtede sig selv som almindelig computerkompetent, men Lisbeth Salander kunne betjene en computer, som om hun var i ledtog med selveste djævelen. Han havde langsomt indset, at hun var hacker i verdensklasse, og inden for den eksklusive internationale klub, som bedrev it-kriminalitet på højeste niveau, var hun en legende, om end kun kendt under pseudonymet *Wasp*.

Det var hendes evne til at gå ind og ud af andre menneskers computere, som havde givet ham det materiale, han behøvede for at vende sit journalistiske nederlag til *Wennerström-affæren* – et scoop som stadig et år senere var genstand for internationale politiundersøgelser af økonomisk kriminalitet og gav Mikael anledning til med jævne mellemrum at sidde i forskellige tv-sofaer.

Et år tidligere havde han betragtet scoopet med kolossal tilfredshed – som en hævn og som en opstigning fra den journalistiske rendesten. Men tilfredsheden var hurtigt forduftet. I løbet af nogle uger var han blevet træt af at svare på de samme

spørgsmål fra journalister og folk fra bagmandspolitiet. *Jeg er ked af det, men jeg kan ikke diskutere mine kilder.* Da en journalist fra det engelsksprogede *Azerbajdzjan Times* havde gjort sig den ulejlighed at tage til Stockholm kun for at stille de samme enfoldige spørgsmål, havde målet været fuldt. Mikael havde skåret antallet af interviews ned til et minimum, og de seneste måneder havde han stort set kun stillet op, når Hende fra TV4 havde ringet og overtalt ham, og det endda kun i de tilfælde, hvor opklaringen gik ind i en eller anden udpræget ny fase.

Mikaels samarbejde med Hende fra TV4 havde desuden en helt anden dimension. Hun havde været den første journalist, som havde bidt på afsløringen, og uden hendes indsats den aften, da Millennium havde sluppet historien fri, var det tvivlsomt, om nyheden overhovedet ville have fået en sådan gennemslagskraft. Først bagefter fik Mikael at vide, at hun havde kæmpet med næb og kløer for at overbevise redaktionen om, at historien skulle have plads. Der havde været en massiv modstand mod at bringe svindleren fra Millennium på banen, og helt frem til det øjeblik, hvor hun gik i luften, havde det været usikkert, om redaktionens batteri af advokater ville lade historien slippe igennem. Flere af hendes ældre kolleger havde vendt tommelfingeren nedad og konstateret, at hvis hun ikke havde ret, så var hendes karriere forbi. Hun havde holdt på sit, og det blev årets historie.

Hun dækkede historien den første uge – hun var jo den eneste journalist, som faktisk havde sat sig ind i emnet – men på et eller andet tidspunkt før jul noterede Mikael sig, at alle kommentarer og nye vinklinger af historien var blevet overtaget af en mandlig kollega. Ved årsskiftet fik Mikael ad omveje at vide, at hun simpelthen var blevet albuget ud af historien med den motive-ring, at en så vigtig historie skulle seriøse erhvervsjournalister tage sig af, og ikke en eller anden lille pige fra Gotland eller Bergslagen eller hvor pokker hun nu kom fra. Næste gang TV4 ringede og bad om en kommentar, forklarede Mikael frækt, at han kun ville udtale sig til TV4, hvis hun stillede spørgsmålene. Det tog nogle dage, inden surmuleriet stilnede af, og fyrene på TV4 kapitulerede.

Mikaels mindskede interesse for Wennerströmaffæren faldt

sammen med Lisbeth Salanders forsvinden ud af hans liv. Han forstod endnu ikke, hvad der var sket.

De havde skiltes anden juledag, og han havde ikke set hende mellem jul og nytår. Sent om aftenen dagen før nytårsaften havde han ringet til hende, men hun havde ikke svaret.

Nytårsaften var han gået over til hende to gange og havde ringet på døren. Den første gang havde der været lys i hendes lejlighed, men hun havde ikke åbnet. Den anden gang havde der været mørkt i lejligheden. Nytårsdag havde han igen forsøgt at ringe til hende, uden at nogen svarede. Derefter var han kun blevet mødt med beskeden om, at abonnenten ikke kunne nås.

Han havde set hende to gange i løbet af de følgende dage. Da han ikke havde kunnet få fat i hende per telefon, var han gået hjem til hende i begyndelsen af januar og havde sat sig til at vente på trappetrinet foran hendes hoveddør. Han havde en bog med sig og ventede stædigt i fire timer, inden hun kom lige før klokken elleve om aftenen. Hun bar på en brun kasse og stivnede, da hun fik øje på ham.

“Hej Lisbeth,” hilste han og lukkede bogen i.

Hun så udtryksløst på ham uden hverken varme eller venlighed i blikket. Så skrævede hun over ham og stak nøglen i døren.

“Giver du en kop kaffe?” spurgte Mikael.

Hun vendte sig om mod ham og sagde med høj stemme.

“Gå din vej. Jeg vil ikke se dig igen.”

Derefter lukkede hun døren for næsen af en temmelig forbavset Mikael Blomkvist, og han hørte hende låse døren indefra.

Den anden gang han så hende, havde været bare tre dage senere. Han havde taget tunnelbanen fra Slussen til hovedbanegården, og da toget standsede i Gamla Stan, kiggede han ud gennem vinduet og så hende ude på perronen mindre end to meter væk. Han opdagede hende i præcist samme øjeblik, som dørene gik i. I fem sekunder kiggede hun direkte på ham, som om han var luft, inden hun drejede rundt på hælen og forsvandt ud af hans synsfelt, netop som toget satte i gang.

Budskabet var ikke til at tage fejl af. Lisbeth Salander ville

ikke have noget med Mikael Blomkvist at gøre. Hun havde slettet ham fra sit liv lige så effektivt, som hvis hun havde slettet en fil på sin computer, uden nogen forklaring. Hun havde skiftet mobilnummer og svarede ikke på hans e-mails.

Mikael sukkede, slukkede for fjernsynet, gik hen til vinduet og betragtede rådhuset.

Han spekulerede på, om det var forkert at gå forbi hendes lejlighed med jævne mellemrum. Mikael's indstilling havde altid været, at hvis en kvinde så tydeligt signalerede, at hun ikke ville have noget med ham at gøre, så gik han sin vej. Ikke at respektere sådan en besked var i hans øjne ensbetydende med mangel på respekt for hende.

Mikael og Lisbeth havde været i seng med hinanden. Men det var sket på hendes initiativ, og forholdet havde varet i et halvt år. Hvis det var hendes beslutning at afslutte historien lige så overraskende, som hun havde indledt den, så var det helt okay med Mikael. Det var hendes sag. Mikael havde ingen problemer med at finde sig til rette i rollen som *forhenværende* elsker – hvis det var det, han var – men Lisbeth Salanders totale afstandtagen forvirrede ham.

Han var ikke forelsket i hende – de var næsten så forskellige som to personer kunne være – men han kunne godt lide hende og følte en ægte længsel efter dette fandens besværlige menneske. Han havde troet, at venskabet var gensidigt. Han følte sig kort sagt som en idiot.

Han stod der ved vinduet i lang tid.

Til sidst tog han en afgørende beslutning.

Hvis Lisbeth Salander syntes så dårligt om ham, at hun ikke engang kunne formå at hilse, når de så hinanden i tunnelbanen, så var deres venskab formentlig forbi og skaden uoprettelig. I fremtiden ville han ikke tage initiativ til at komme i kontakt med hende.

LISBETH SALANDER KIGGEDE på sit armbåndsur og konstaterede, at hun på trods af, at hun havde siddet stille i skyggen, var gennemblødt af sved. Klokkeren var halv elleve om formiddagen. Hun memorerede en tre linjer lang matematisk formel og klap-

pede bogen *Dimensions in Mathematics* i. Derefter tog hun sin værelsesnøgle og sin cigaretpakke på bordet.

Hendes værelse lå på anden etage, hvilket også var hotellets øverste. Hun tog tøjet af og gik ind i brusebadet.

Et tyve centimeter langt firben gloede ned på hende fra væggen lige under loftet. Lisbeth Salander gloede tilbage, men gjorde ikke mine til at vifte firbenet væk. Der fandtes firben overalt på øen, og de smuttede ind på værelset gennem jalousierne i det åbne vindue, under døren eller gennem ventilationen i badeværelset. Hun trivedes med et selskab, som hovedsageligt lod hende være i fred. Vandet var koldt, men ikke iskoldt, og hun stod under bruseren i fem minutter for at blive afkølet.

Da hun trådte ud i værelset igen, stod hun nøgen foran skabspejlet og betragtede forundret sin krop. Hun vejede stadig kun omkring 40 kilo og var godt 150 centimeter høj. Det kunne hun ikke gøre så meget ved. Hun havde små dukkelemmer, små hænder og ikke meget hofte.

Men nu havde hun bryster.

Hele livet havde hun været fladbrystet, præcis som om hun ikke var kommet i puberteten endnu. Det havde ganske enkelt set mærkeligt ud, og hun havde altid følt sig ubehageligt til mode over at vise sig nøgen.

Lige pludselig havde hun fået bryster. Der var ikke tale om balloner (som hun bestemt ikke ville have brudt sig om, og som ville have set endnu mere underlige ud på hendes i øvrigt spinkle krop), men det var to faste, runde bryster i middelstørrelse. Forandringen var nænsomt udført og proportionerne ganske rimelige. Men forskellen var dramatisk, både for hendes udseende og for hendes højst private velbefindende.

Hun havde tilbragt fem uger på en klinik uden for Genova for at få de implantater, som udgjorde formen på hendes nye bryster. Hun havde valgt den klinik og de læger, som havde det absolut bedste og mest seriøse ry i Europa. Hendes læge, en charmerende, hårdkogt kvinde ved navn Alessandra Perrini, havde konstateret, at hendes bryster var fysisk underudviklet, og at en brystforøgelse dermed kunne udføres af medicinske årsager.

Indgrebet havde ikke være smertefrit, men brysterne føltes og så helt naturlige ud, og arrene var næsten usynlige. Hun havde ikke fortrudt sin beslutning et eneste sekund. Hun var tilfreds. Selv et halvt år efter kunne hun ikke gå forbi et spejl med bar overkrop uden at stoppe op og glædestrålende konstatere, at hun havde forøget sin livskvalitet.

Mens hun havde opholdt sig på klinikken i Genova, havde hun også fået fjernet en af sine ni tatoveringer – en to centimeter lang hveps – på den højre side af halsen. Hun satte pris på sine tatoveringer, mest af alt den store drage fra skulderbladet og ned til den ene balde, men havde alligevel besluttet at skaffe sig af med hvepsen. Årsagen var, at den var så øjnedefaldende, at den gjorde hende let at huske og identificere. Lisbeth Salander ville ikke gerne huskes og identificeres. Tatoveringen var blevet fjernet med laserbehandling, og når hun strøg med pegefingeren hen over halsen, kunne hun kun mærke en lille ardannelse. En nærmere inspektion afslørede, at hendes solbrune hud var en anelse lysere på det sted, hvor tatoveringen havde siddet, men ved et hurtigt blik så man ingenting. I alt havde hendes ophold i Genova kostet omkring 190.000 kroner.

Hvilket hun havde råd til.

Hun holdt op med at stå og drømme foran spejlet og tog trusser og bh på. To dage efter at hun havde forladt klinikken i Genova, var hun for første gang i sit 25-årige liv gået ind i en butik for damelingeri og havde købt det undertøj, som hun aldrig tidligere havde haft behov for. Siden da var hun fyldt 26 år, og nu bar hun bh'en med en vis tilfredshed.

Hun tog et par cowboybukser på og en sort T-shirt med teksten *Consider this a fair Warning*. Hun fandt sine sandaler og sin solhat og hængte en sort nylontaske over skulderen.

På vej hen mod udgangen noterede hun sig en mumlen fra en lille klynge hotelgæster ved receptionen. Hun sagtnede farten og spidsede ører:

“Just how dangerous is she?” spurgte en sort kvinde med høj stemme og europæisk accent. Lisbeth genkendte hende fra et charterselskab fra London, som var ankommet ti dage tidligere.

Freddie McBain, den gråhårede receptionist, som altid plejede at hilse på Lisbeth Salander med et venligt smil, så bekymret ud. Han forklarede, at alle hotelgæster ville få instrukser, og at der ikke var grund til bekymring, hvis gæsterne fulgte alle instrukser til punkt og prikke. Hans svar blev mødt af en strøm af spørgsmål.

Lisbeth Salander rynkede brynene og gik ud til baren, hvor hun fandt Ella Carmichael bag disken.

“Hvad handler det der om?” spurgte hun og pegede med tommelfingeren mod klyngen ved receptionen.

“Mathilda truer med at komme på besøg.”

“Mathilda?”

“Mathilda er en orkan, der blev dannet ud for Brasilien for et par uger siden, og som gik direkte gennem Paramaribo i morges, altså hovedstaden i Surinam. Det er uklart, hvilken retning den vil tage – formentlig går den længere nordpå mod USA. Men hvis den fortsætter med at følge kysten vestpå, så ligger Trinidad og Grenada lige på vejen. Det kan altså gå hen og blive temmeligt blæsende.”

“Jeg troede, at orkansæsonen var forbi.”

“Det er den også. Vi plejer at have orkanvarsel i september og oktober. Men for tiden er der så meget kludder med klimaet, drivhuseffekten og sådan noget, at man aldrig helt kan vide det.”

“Okay. Og hvornår forventes Mathilda at gå i land?”

“Snart.”

“Burde jeg gøre et eller andet?”

“Lisbeth, orkaner er ikke til at spøge med. Vi havde en orkan i 70'erne, som forårsagede en enorm ødelæggelse her i Grenada. Jeg var 11 år gammel og boede i en by oppe i Grand Etang på vejen til Grenville, og jeg vil aldrig glemme den nat.”

“Hmm.”

“Men du behøver ikke at være urolig. Hold dig i nærheden af hotellet på lørdag. Pak en taske med de ting, som du nødtigt vil undvære – for eksempel den computer du plejer at sidde og lege med – og vær parat til at gribe den, hvis der kommer ordrer om, at vi skal ned i stormkælderen. Det er det hele.”

“Okay.”

“Vil du have noget at drikke?”

“Nej.”

Lisbeth Salander gik uden at sige farvel. Ella Carmichael smilede opgivende efter hende. Det havde taget et par uger, inden hun havde vænnet sig til den underlige piges mærkelige opførsel, og hun havde forstået, at hun ikke var overlegen – hun var bare temmelig anderledes. Men hun betalte sine drikkevarer uden noget pjat, holdt sig nogenlunde ædru, holdt sig for sig selv og lavede aldrig ballade.

GRENADAS LOKALTRAFIK bestod hovedsageligt af fantasifuldt dekorerede minibusser, som afgik uden større hensyntagen til køreplaner og andre formalia. På den anden side gik de i pendulfart i døgnets lyse timer. Efter mørkets frembrud var det derimod stort set umuligt at komme nogen vegne uden egen bil.

Lisbeth Salander behøvede kun at vente i nogle minutter ved vejen til Saint George's, inden en af busserne holdt ind. Chaufføren var rasta, og bussens soundsystem spillede *No Woman No Cry* på højeste lydstyrke. Hun lukkede ørerne, betalte sin dollar og masede sig ind mellem en bastant dame med gråt hår og to drenge i skoleuniform.

Saint George's lå i en u-formet bugt, som udgjorde *The Carenage*, den indre havn. Rundt om havnen rejste stejle skråninger sig med beboelsesejendomme, gamle bygninger fra kolonitiden og en fæstning, Fort Rupert, længst ude på en stejl klippe i bugten.

Saint George's var en ekstremt kompakt by med smalle gader og mange gyder. Husene klatrede op ad skråningerne, og der var knap nok en horisontal flade nogen steder bortset fra en kombineret cricket- og væddeløbsbane i den nordlige udkant af byen.

Hun steg af midt på havnen og spadserede hen til MacIntyre's Electronics på toppen af en lille, stejl skråning. Stort set alle de varer, som blev solgt i Grenada, var importeret fra USA eller England og kostede derfor dobbelt så meget som andre steder, men til gengæld kunne butikken tilbyde aircondition.

De reservebatterier, som hun havde bestilt til sin Apple PowerBook (G4 titanium og en 17-tommer skærm) var endelig kommet. I Miami havde hun anskaffet sig en Palm Pilot med sammenklappeligt tastatur, som hun kunne læse e-mails på og nemt tage med sig i nylontasken i stedet for at gå rundt og slæbe på sin PowerBook, men den var et ussel substitut for 17-tommer skærmen. Originalbatterierne virkede dog ikke så godt mere og kunne kun klare en halv times tid, før de måtte genoplades, hvilket var temmelig irriterende, når hun ville sidde ude på terrassen ved poolen. Strømforsyningen i Grenada lod nemlig en del tilbage at ønske. I de uger, hun havde været der, havde hun oplevet to langvarige strømafbrydelser. Hun betalte med et kreditkort, som var udstedt til Wasp Enterprises, lagde batterierne i nylontasken og trådte ud i middagsheden igen.

Hun besøgte Barclays Bank, hævede 300 dollars i kontanter og gik derefter ned til markedet og købte et bundt gulerødder, et halvt dusin mangoer og en 1,5 literflaske mineralvand. Nylontasken blev væsentligt tungere, og da hun nåede ned til havnen igen, var hun både sulten og tørstig. Hun overvejede The Nutmeg, men indgangen til restauranten var propet med gæster. Hun fortsatte til det mere fredelige Turtleback længst væk på havnen, satte sig på verandaen og bestilte en tallerken calamares, råstegte kartofler og en flaske *Carib*, den lokale øl. Hun snuppede et efterladt eksemplar af den lokale avis *Grenadian Voice* og kiggede i den i to minutter. Den eneste artikel af interesse var en dramatisk advarsel om Mathildas mulige ankomst. Teksten var illustreret med et billede, som forestillede et raseret hus og en påmindelse om ødelæggelserne efter den sidste store orkan, som havde hjemstøt landet.

Hun foldede avisen sammen, tog en slurk Carib direkte fra flasken og lænede sig tilbage. Og så så hun manden fra værelse 32 komme ud på verandaen fra baren. Han havde sin brune mappe i den ene hånd og et stort glas Coca-Cola i den anden. Hans øjne gled hen over hende uden genkendelse, inden han satte sig på den modsatte side af verandaen og fæstnede blikket på vandet uden for restauranten.

Lisbeth Salander studerede ham nøje, der hvor han sad med

profilen til hende. Han virkede helt fraværende og sad ubevægelig i syv minutter, inden han pludselig hævdede glasset og tog tre store slurke. Han stillede glasset fra sig og genoptog sin stirren. Efter et stykke tid åbnede Lisbeth sin taske og tog *Dimensions in Mathematics* frem.

HELE SIT LIV HAVDE Lisbeth moret sig med gåder og vanskelige spørgsmål. Da hun var ni år, havde hun fået en Rubiks-terning af sin mor. Den havde sat hendes logiske evner på prøve i næsten fyrrer frustrerende minutter, inden det endelig var gået op for hende, hvordan den fungerede. Derefter havde hun ingen problemer med at få den drejet på plads. Hun havde aldrig nogensinde svaret forkert på spørgsmålene i avisernes intelligensprøver; fem underligt formede figurer og et spørgsmål om, hvordan den sjette i serien skulle se ud. Svaret var altid indlysende for hende.

I de mindre klasser havde hun lært at lægge sammen og trække fra. Multiplikation, division og geometri var en naturlig forlængelse. Hun kunne addere regningen på en restaurant, kontrollere en faktura og beregne banen for en artillerigranat, som blev affyret med en bestemt hastighed i en bestemt vinkel. Det var selvfølgeligheder. Inden hun havde læst artiklen i *Popular Science*, havde hun aldrig i et eneste sekund været fascineret af matematik eller overhovedet reflekteret over, at multiplikationstabellen var matematik. Multiplikationstabellen var noget, hun havde memoreret en eftermiddag henne i skolen, og hun kunne ikke begribe, hvorfor læreren fortsatte med at plapre løs om den i et helt år.

Lige pludselig havde hun anet den urokkelige logik, som måtte findes bag de ræsonnementer og formler, som blev præsenteret, hvilket havde bragt hende hen til universitetsboghandlens matematikhylder. Men det var først, da hun havde åbnet *Dimensions in Mathematics*, at en helt ny verden havde åbnet sig for hende. Matematik var egentlig et logisk puslespil med uendelige variationer – gåder som kunne løses. Kunsten var ikke at løse en regneopgave. Fem gange fem var altid femogtyve. Kunsten var at forstå sammenhængen mellem de forskellige regler, som gjorde

det muligt at løse et hvilket som helst matematisk problem.

Dimensions in Mathematics var ikke en almindelig lærebog i matematik, men en 1200 siders tyk mursten om matematikkens historie fra de gamle grækere til nutidens forsøg på at beherske sfærisk astronomi. Den blev betragtet som Biblen, helt i klasse med hvad Diofantos' *Arithmetica* engang havde betydet (og stadig betyder) for seriøse matematikere. Da hun for første gang havde åbnet *Dimensions* på terrassen på hotellet ved Grand Anse Beach, var hun pludselig havnet i en fortryllet verden af tal, i en bog skrevet af en forfatter som både var pædagogisk og evnede at more læseren med anekdoter og overrumplende problemer. Hun kunne følge matematikken fra Arkimedes til nutidens Jet Propulsion Laboratory i Californien. Hun forstod metoderne for, hvordan de løste problemerne.

Pythagoras' sætning ($x^2+y^2=z^2$), formuleret omkring år 500 f. Kr., blev en aha-oplevelse. Hun forstod pludselig betydningen af det, hun havde memoreret allerede i de større klasser i nogle af de få timer, hun havde været til stede. *I en retvinklet trekant er kvadratet af hypotenusen lig med summen af kateternes kvadrater.* Hun fascineredes af Euklids opdagelse 300 f. Kr. af, at et fuldkomment tal altid er *et multiplum af to tal, hvor det ene tal er en potens af 2 og det andet udgøres af differencen mellem næste potens af 2 og 1.* Det var en forfinelse af Pythagoras' sætning, og hun indså de uendelige kombinationer.

$$6=2^1 \times (2^2-1)$$

$$28=2^2 \times (2^3-1)$$

$$496=2^4 \times (2^5-1)$$

$$8128=2^6 \times (2^7-1)$$

Hun kunne fortsætte i en uendelighed uden at finde noget tal, som brød reglen. Det var en logik, som tiltalte Lisbeth Salanders fornemmelse for det absolutte. Hun læste fornøjet Arkimedes, Newton, Martin Gardner og et dusin andre klassiske matematikere.

Derefter nåede hun frem til kapitlet om Pierre de Fermat, hvis matematiske gåde, *Fermats teorem*, havde forbløffet hende i syv

uger. Hvilket dog var et beskedent tidsrum i betragtning af, at Fermat havde drevet matematikere til vanvid i næsten fire hundrede år, inden det var lykkedes en englænder ved navn Andrew Wiles så sent som i 1993 at løse hans gåde.

Fermats teorem var en fristende enkel opgave.

Pierre de Fermat blev født i 1601 i Beaumont-de-Lomagne i det sydvestlige Frankrig. Irriterende nok var han ikke engang matematiker, han var statstjenestemand og for ham var matematikken en slags bizar fritidsbeskæftigelse. Alligevel blev han betragtet som en af de mest begavede selvlærde matematikere, der nogensinde har levet. Præcis som Lisbeth Salander morede han sig med at løse gåder og vanskelige spørgsmål. Han syntes særligt at more sig med at lave sjov med andre matematikere ved at konstruere problemer, men give pokker i at vedlægge løsningen. Filosofen René Descartes gav Fermat en række nedsættende epiteter, mens kollegaen John Wallis omtalte ham som "den der fordømte franskmand".

I 1630'erne udkom en fransk oversættelse af Diofantos' bog *Arithmetica*, som indeholdt en komplet sammenligning af de talteorier, som Pythagoras, Euklid og andre antikke matematikere havde formuleret. Det var, da Fermat studerede Pythagoras' sætning, at han i et anfald af komplet genialitet skabte sit uødøelige problem. Han formulerede en variant af Pythagoras' sætning. I stedet for $(x^2+y^2=z^2)$ forvandlede Fermat kvadraten til en terning $(x^3+y^3=z^3)$.

Problemet var, at den nye ligning ikke syntes at have nogen heltalsløsninger. Hvad Fermat dermed havde gjort, var gennem en lille akademisk forandring at forvandle en formel, som havde et uendeligt antal perfekte løsninger, til en blindgyde, som ikke havde nogen løsning overhovedet. Hans teorem var netop dette – Fermat påstod, at der intetsteds i tallenes uendelige univers eksisterede noget heltal, hvor en terning kunne udtrykkes som summen af to terninger, og dette var generelt for alle tal, som havde en højere potens end tallet 2, altså netop Pythagoras' sætning.

At det forholdt sig sådan, var andre matematikere snart enige om. Ved hjælp af *trial and error* kunne de konstatere, at de ikke

kunne finde et tal, som modbeviste Fermats påstand. Problemet var bare, at selv om de regnede til tidernes morgen, så ville de ikke kunne afprøve alle eksisterende tal – der er jo uendeligt mange – og derfor kunne matematikerne ikke være hundrede procent sikre på, at det næste tal ikke skulle vise sig at kuldkaste Fermats sætning. Inden for matematikken må påstande nemlig kunne bevises matematisk og kunne udtrykkes med en almen-gyldig og videnskabeligt korrekt formel. Matematikeren skal kunne stille sig op på et podium og udtale ordene “det forholder sig på denne måde, *fordi* ...”

Fermat gav sin vane tro kollegerne fingeren. I margenen på sit eksemplar af *Arithmetica* kradsede geniet problemstillingen ned og afsluttede med nogle ord. *Cuius rei demonstrationem mirabilem sane detexi hanc marginis exiguitas non caperet*. Ordene blev udødelige inden for matematikhistorien: *Jeg har i sandhed fundet et virkelig vidunderligt bevis for denne påstand, men denne margen kan ikke rumme det.*

Hvis hans hensigt havde været at hensætte kollegerne i raseri, så lykkedes det ham overordentligt godt. Siden 1637 havde stort set alle matematikere med en vis selvagtelse brugt tid, undertiden en bemærkelsesværdig mængde tid, på at forsøge at finde Fermats bevis. Generationer af tænkere havde ikke haft held med deres forehavende, indtil Andrew Wiles stillede med det forløsende bevis i 1993. Han havde da spekuleret over gåden i femogtyve år, og de sidste ti år næsten på fuldtid.

Lisbeth Salander var fuldstændig perpleks.

Hun var egentlig ikke interesseret i svaret. Det var problem-løsningen, som var selve pointen. Når man placerede en gåde foran hende, så løste hun den. Inden hun havde forstået principperne i ræsonnementet, tog talmysterierne lang tid at løse, men hun nåede altid frem til det korrekte svar, inden hun kiggede i facit.

Derfor tog hun et stykke papir frem og begyndte at kradse tal ned, da hun havde læst Fermats sætning. Men det lykkedes hende ikke at føre bevis for Fermats sætning.

Hun nægtede at kigge i facit og sprang derfor over afsnittet, hvor Andrew Wiles' løsning blev præsenteret. I stedet læste hun

Dimensions færdig og konstaterede, at ingen af de andre problemer, som blev formuleret i bogen, gav hende voldsomme vanskeligheder. Derefter vendte hun med stigende irritation dag efter dag tilbage til Fermats gåde og grublede over, hvilket "virkelig vidunderligt bevis" Fermat kunne have fundet. Hun begav sig ind i den ene blindgyde efter den anden.

Hun så op, da manden fra værelse 32 pludselig rejste sig og gik mod udgangen. Hun skævede til sit armbåndsur og konstaterede, at han havde siddet uden at røre sig i næsten to timer og ti minutter.

ELLA CARMICHAEL SATTE glasset ned på bardisken foran Lisbeth Salander og konstaterede, at sådan noget pjat med lyserøde drinks og fjollede paraplyer ikke var hende. Lisbeth Salander bestilte altid den samme drink – rom & cola. Bortset fra en eneste gang hvor Salander havde været i et underligt humør og var blevet så døddrukken, at Ella havde været nødt til at bede en tjener om at bære hende op på værelset, bestod hendes normalindtag af caffè latte, nogle enkelte drinks eller den lokale øl Carib. Som altid satte hun sig afsides længst til højre ved bardisken og slog op i bogen med besynderlige matematiske formler, hvilket i Ella Carmichaels øjne var et underligt valg af litteratur for en pige på hendes alder.

Hun konstaterede også, at Lisbeth Salander ikke syntes at have den mindste interesse i at blive samlet op af nogen. De få enlige mænd, som havde forsøgt sig, var venligt, men bestemt blevet afvist, og i et enkelt tilfælde ikke engang særligt venligt. Chris MacAllen, som var blevet afvist temmelig brysk, var på den anden side en lokal døgenigt, som godt kunne have brug for en dragt prygl. Ella var derfor ikke særlig oprørt over, at han på en eller anden mærkelig måde var snublet og var landet i poolen efter at have skændtes med Lisbeth Salander en hel aften. Til MacAllens fordel skulle dog fremhæves, at han ikke bar nag. Han var vendt tilbage næste aften i ædru tilstand og havde budt Salander på en øl, som hun efter kort tids tøven havde accepteret. Derefter havde de hilst høfligt på hinanden, når de mødte hinanden i baren.

“Alt okay?” spurgte Ella.

Lisbeth Salander nikkede og tog imod glasset.

“Noget nyt om Mathilda?” spurgte hun.

“Stadig på vej mod os. Det kan godt gå hen og blive en rigtig ubehagelig ferie.”

“Hvornår ved vi det?”

“Egentlig ikke før hun er draget forbi. Hun kan gå direkte mod Grenada og så pludselig beslutte sig for at dreje nordpå, netop som hun er gået i land.”

“Har I ofte orkaner?”

“De kommer og går. Som regel går de forbi os – ellers ville øen ikke være her endnu. Men du behøver ikke at være bange.”

“Jeg er ikke bange.”

De hørte pludselig en høj latter og drejede hovederne mod damen i værelse 32, som syntes at more sig over noget, som hendes mand fortalte.

“Hvem er de der?”

“Dr. Forbes? De er amerikanere fra Austin, Texas.”

Ella Carmichael udtalte ordet amerikanere med en vis afsky.

“Jeg ved godt, at de er amerikanere. Men hvad laver de her? Er han læge?”

“Nej, ikke sådan en doktor. Han er her for Santa Maria-stiftelsen.”

“Hvad er det?”

“De bekoster uddannelsen for begavede børn. Han er en fin mand. Han forhandler med uddannelsesdepartementet om at bygge en ny skole i Saint George’s.”

“Han er en fin mand, som slår sin kone,” sagde Lisbeth Salander.

Ella Carmichael tav og sendte Lisbeth et skarpt blik, før hun gik hen til den anden ende af baren for at servere Carib til nogle lokale kunder.

Lisbeth blev siddende i baren i ti minutter med næsen i *Dimensions*. Allerede inden hun var kommet i puberteten, var det gået op for hende, at hun havde en fotografisk hukommelse og dermed på afgørende måde adskilte sig fra sine klassekam-

merater. Hun havde aldrig afsløret sin ejendommelighed over for nogen – bortset fra i et svagt øjeblik for Mikael Blomkvist. Hun kunne allerede teksten i *Dimensions* udenad og slæbte mest bogen med sig, fordi den udgjorde et visuelt bånd til Fermat, præcis som om bogen var blevet en talisman.

Men denne aften evnede hun ikke at koncentrere sig om hverken Fermat eller hans sætning. Hun så i stedet billedet af dr. Forbes for sig, som han havde siddet ubevægelig der med blikket rettet mod et og samme punkt i vandet i The Carenage.

Hun kunne ikke forklare, hvorfor hun pludselig følte, at noget ikke stemte.

Til sidst klappede hun bogen i og gik tilbage til sit værelse, hvor hun tændte for sin PowerBook. At surfe på internettet kunne ikke komme på tale. Hotellet havde ikke bredbånd, men hun havde et indbygget modem, som hun kunne koble til sin Panasonic mobiltelefon, og ved hvis hjælp hun kunne sende og modtage e-mails. Hun forfattede hurtigt en mail til <plague_xyz666@hotmail.com>:

[Har ikke bredbånd. Har brug for oplysninger om en dr. Forbes fra Santa Maria-stiftelsen og hans kone, bosat i Austin, Texas. Jeg betaler 500 dollar til den, som researcher. Wasp.]

Hun vedlagde sin offentlige PGP-nøgle, krypterede mailen med *Plagues* PGP-nøgle og trykkede på send-knappen. Derefter kiggede hun på klokken og konstaterede, at den var lidt over halv otte om aftenen.

Hun lukkede ned for sin computer, låste værelset efter sig og gik fire hundrede meter længere ned ad stranden, krydsede over vejen til Saint George's og bankede på døren til skuret bag The Coconut. George Bland var 16 år og studerende. Han ville gerne være læge, advokat eller muligvis astronaut og var næsten lige så pinkel som Lisbeth Salander og næsten lige så lille.

Lisbeth havde mødt George Bland på stranden den første uge i Grenada, dagen efter at hun var flyttet ud til Grand Anse. Hun havde gået langs stranden, havde sat sig i skyggen under nogle palmer og kigget på børnene, som spillede fodbold længere

nede ved vandkanten. Hun havde åbnet *Dimensions* og siddet med næsen begravet i den, da han var kommet og havde slået sig ned bare nogle få meter foran hende, tilsyneladende uden at bemærke hende. Hun havde iagttaget ham i tavshed. En tynd, sort fyr i sandaler, sorte bukser og hvid skjorte.

Præcis som hun havde han slået op i en bog og fordybet sig i den. Præcis som hun studerede han en bog om matematik – *Basics 4*. Han læste koncentreret og begyndte at kradse noget ned i matematikbogen. Først da Lisbeth efter fem minutter rømmede sig, havde han lagt mærke til hende og var fløjet op i panik. Han havde undskyldt, at han forstyrrede og var allerede på vej væk, da hun spurgte, om det drejede sig om komplekse tal.

Algebra. Efter to minutter havde hun påpeget en fundamental fejl i hans udregning. Efter tredive minutter havde de løst hans hjemmeopgaver. Efter en time var de nået igennem hele næste kapitel i matematikbogen, og hun havde pædagogisk forklaret knebene bag regneoperationerne. Han havde betragtet hende med ærbødig respekt. Efter to timer havde han fortalt, at hans mor boede i Toronto, Canada, at hans far boede i Grenville på den anden side af øen, og at han selv boede i et skur længere nede ad stranden. Han var yngst i en søskendeflok med tre ældre søstre.

Lisbeth Salander fandt hans selskab mærkeligt afslappende. Det var en usædvanlig situation. Hun plejede sjældent eller aldrig at indlede samtaler med andre mennesker bare for samtalens skyld. Det var ikke et spørgsmål om generthed. For hende havde konversation en praktisk funktion; hvordan finder jeg hen til apoteket, eller hvad koster hotelværelset. Konversation havde også en erhvervsmæssig funktion. Da hun arbejdede som researcher for Dragan Armanskij på Milton Security, havde hun ikke haft problemer med at føre lange samtaler for at få oplysninger på bordet.

Derimod afskyede hun personlige samtaler, som altid førte til en snagen i, hvad hun anså for at være private anliggender. *Hvor gammel er du – gæt. Kan du lide Britney Spears – hvem? Kan du lide Carl Larssons malerier – har jeg aldrig tænkt over. Er du lesbisk – det kommer virkelig ikke dig ved.*

George Bland var genert og kejtet, men han var høflig og forsøgte at føre en intelligent samtale uden at konkurrere med hende og uden at snage i hendes privatliv. Præcis som hun virkede han ensom. Mærkeligt nok syntes han at acceptere, at en matematikkens gudinde var steget ned på Grand Anse Beach, og han virkede glad for, at hun ville sidde og holde ham med selskab. Efter flere timer brød de op, da solen nærmede sig horisonten. De spadserede sammen tilbage mod hendes hotel, og han havde udpeget det skur, som udgjorde hans studenterbolig, og genert spurgt, om han måtte invitere hende på te. Hun havde accepteret, hvilket så ud til at forbavse ham.

Hans hjem var meget enkelt; et skur som rummede et temmelig vakkelvornet bord, to stole, en seng og et skab med tøj og linned. Den eneste belysning var en lille skrivebordslampe med en ledning, som gik hen til The Coconut. Komfuret bestod af en primus. Han inviterede på en middag bestående af ris og grøntsager, som han serverede på plasticallerkner. Han havde endda dristigt tilbudt hende at ryge det lokale forbudte stads, hvilket hun også accepterede.

Lisbeth havde ingen problemer med at mærke, at han var påvirket af hendes nærvær og ikke rigtigt vidste, hvordan han skulle opføre sig. Hun havde impulsivt besluttet at lade ham forføre sig. Det havde udviklet sig til en pinligt omstændelig affære, hvor han uden tvivl havde forstået hendes signaler, men ikke havde nogen anelse om, hvordan han skulle gå til værks. Han havde gået som katten om den varme grød, indtil hun havde tabt tålmodigheden og resolut skubbet ham ned på sengen og havde taget tøjet af.

Det var første gang, hun havde vist sig nøgen for nogen siden operationen i Genova. Hun havde forladt klinikken med en vag følelse af panik. Det havde taget hende lang tid at indse, at ikke et eneste menneske stirrede på hende. Lisbeth Salander brød sig sædvanligvis ikke en døjt om, hvad andre mennesker syntes om hende, og hun spekulerede derfor over, hvorfor hun pludselig følte sig så usikker.

George Bland havde været en perfekt debut for hendes nye jeg. Da det (efter et vist mål af opmuntring) endelig lykkedes

ham at knappe hendes bh op, havde han straks slukket lampen ved sengen, inden han begyndte at tage sit eget tøj af. Det var gået op for Lisbeth, at han var genert, men hun havde alligevel tændt lampen igen. Hun havde omhyggeligt iagttaget hans reaktioner, da han klodset begyndte at røre ved hende. Først langt senere på aftenen var hun begyndt at slappe af og havde konstateret, at han opfattede hendes bryster som helt naturlige. Han virkede på den anden side ikke til at have meget at sammenligne med.

Hun havde ikke planlagt at anskaffe sig en teenage-elsker i Grenada. Det havde været fuldstændigt impulsivt, og da hun forlod ham sent på natten, havde hun ikke tænkt sig at vende tilbage. Men allerede næste dag havde hun mødt ham på stranden igen og faktisk følt, at den generte unge dreng var et behageligt selskab. I de syv uger hun havde boet i Grenada, var George Bland blevet et fast holdepunkt i hendes tilværelse. De omgikkes ikke i dagtimerne, men han tilbragte eftermiddagene før solnedgang på stranden og aftnerne alene i sit skjul.

Hun konstaterede, at når de kom gående sammen, så lignede de to teenagere. *Sweet sixteen.*

Han syntes formentlig, at livet var blevet mere interessant. Han havde mødt en kvinde, som uddannede ham i matematik og erotik.

Han åbnede døren og smilede begejstret til hende.

“Vil du have selskab?” spurgte hun.

LISBETH SALANDER FORLOD George Bland lige efter klokken to om natten. Hun havde en varm følelse i kroppen og gik langs stranden i stedet for at følge vejen til Key Hotel. Hun gik alene i mørket, bevidst om, at George Bland ville følge efter omkring hundrede meter bag hende.

Det gjorde han altid. Hun havde aldrig sovet hos ham, og han protesterede ofte højlydt over, at hun, en kvinde, skulle spadsere alene hele vejen gennem natten til sit hotel, og insisterede på, at det var hans pligt at følge hende tilbage til hotellet. Særligt fordi det ofte blev meget sent. Lisbeth Salander plejede at lytte til hans udlægninger, inden hun afbrød diskussionen med et kort nej.

Jeg går, hvor jeg vil, når jeg vil. End of discussion. Og nej, jeg vil ikke have følgeskab. Første gang det gik op for hende, at han fulgte efter hende, var hun blevet voldsomt irriteret. Men nu syntes hun egentlig, at hans beskytterinstinkt havde en vis charme, og lod derfor, som om hun ikke vidste, at han gik bag hende, og at han først ville gå hjem igen, når han havde set hende gå ind gennem porten til sit hotel.

Hun spekulerede på, hvad han ville gøre, hvis hun pludselig blev overfaldet.

Selv havde hun tænkt sig at gøre brug af den hammer, som hun havde købt i MacIntyres isenkram og opbevarede i skulder-taskens yderlomme. Der var kun få fysiske trusler, som brugen af en ordentlig hammer ikke kunne klare, havde Lisbeth Salander afgjort med sig selv.

Det var lysende stjerneklart og fuldmåne. Lisbeth hævede blikket og identificerede Regulus i Løven nær horisonten. Hun var næsten fremme ved hotellet, da hun stoppede brat op. Pludselig så hun et glimt af et menneske længere nede ad stranden nær vandkanten neden for hotellet. Det var første gang, hun havde set en levende sjæl på stranden efter mørkets frembrud. Selv om afstanden var næsten 100 meter, havde Lisbeth ikke svært ved at identificere manden i måneskinnet.

Det var den agtværdige dr. Forbes fra værelse 32.

Hun tog nogle hurtige skridt til siden og stod stille, der hvor træerne begyndte. Da hun drejede hovedet, var også George Bland usynlig. Skikkelsen ved vandkanten vandrede langsomt frem og tilbage. Han røg en cigaret. Med jævne mellemrum standsede han og bøjede sig ned, som om han undersøgte sandet. Pantomimen fortsatte i tyve minutter, inden han pludselig ændrede retning og med raske skridt gik hen til hotellets strandindgang og forsvandt.

Lisbeth ventede i nogle minutter, inden hun gik hen til det sted, hvor dr. Forbes havde gået. Hun gik langsomt rundt i en halvcirkel og undersøgte stranden. Det eneste, hun kunne se, var sand, nogle sten og muslingskaller. Efter to minutter afbrød hun studierne af strandkanten og gik op til hotellet.

Hun gik ud på sin altan, bøjede sig ud over rækværket og kig-

gede ind på naboens altan. Der var helt stille. Aftenens skænderi var tydeligvis forbi. Efter et stykke tid hentede hun sin skuldertaske, tog noget papir frem og rullede en joint fra det forråd, som George Bland havde forsynet hende med. Hun slog sig ned på en altanstol og kiggede ud på det mørke vand i Det Caribiske Hav, mens hun sad og røg og tænkte.

Hun følte sig som en radar i højeste alarmberedskab.